31980L0215

L 47/4 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 21.2.1980

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

w sprawie problemów sanitarnych w handlu wewnątrzwspólnotowym produktami mięsnymi

(80/215/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów sanitarnych w handlu wewnątrzwspólnotowym produktami mięsnymi [2] obowiązuje od dnia 1 lipca 1979 r.;

realizacja powyższej dyrektywy nie osiągnie pożądanego efektu tak długo, jak długo różnice w wymaganiach sanitarnych Państw Członkowskich w dziedzinie produktów mięsnych będą hamowały handel wewnątrz Wspólnoty; należy ustanowić wspólne przepisy w tej dziedzinie, mając w szczególności na celu wyeliminowanie tych różnic;

w celu uniknięcia rozszerzania się chorób epizootycznych za pośrednictwem produktów mięsnych należy ustalić, że mięso, z którego wytwarzane są niektóre z tych produktów mięsnych, powinno spełniać wymogi sanitarne stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa;

należy zadbać o to, aby produktom mięsnym niespełniającym przepisów Wspólnoty nie przyznawano znaku zdrowia, przewidzianego w tych przepisach;

jeżeli produkty mięsne zostały przetworzone w taki sposób, aby zniszczyć wszystkie zarazki chorób, które mogą zostać przeniesione na zwierzęta, należy wówczas umieścić wzmiankę o tym w świadectwie zdrowia, dołączonym do tych produktów;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do odmowy wprowadzenia do wolnego obrotu na swoim obszarze produktów mięsnych, w których wykryto obecność zarazków choroby zakaźnej lub zaraźliwej, albo takich, które nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

nadawca, na prośbę własną lub swojego przedstawiciela, powinien mieć prawo do zwrotu produktów mięsnych, chyba że istnieją uniemożliwiające to podstawy sanitarne;

aby umożliwić zainteresowanym stronom zrozumienie podstaw jakiegokolwiek nałożonego zakazu lub ograniczenia, przyczyny takiego zakazu lub ograniczenia powinny zostać podane do wiadomości nadawcy lub jego przedstawiciela, a w pewnych przypadkach - kompetentnych władz kraju wysyłającego;

w przypadku sporu pomiędzy nadawcą a władzami kraju docelowego nadawca powinien mieć możliwość wniesienia prośby o opinię eksperta weterynarii w sprawie zasadności zakazu lub ograniczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do zakazu wprowadzania na swoim terytorium pewnych produktów mięsnych z Państwa Członkowskiego, w którym wybuchła choroba epizootyczna; w zależności od istoty i charakteru tej choroby epizootycznej zakaz ten może albo zostać ograniczony do produktów mięsnych pochodzących z części terytorium kraju eksportującego, albo też rozszerzony na całe terytorium; w przypadku wybuchu choroby zaraźliwej lub zakaźnej na obszarze Państwa Członkowskiego należy niezwłocznie podjąć odpowiednie środki w celu przejęcia nad nią kontroli; zagrożenia związane z takimi chorobami, jak również konieczne środki ochronne należy rozpatrywać w taki sam sposób na obszarze całej Wspólnoty;

aby ułatwić wprowadzenie przewidywanych przepisów, należy przewidzieć procedurę, na mocy której pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją zostanie nawiązana ścisła współpraca w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r. [3],

[1] Dz.U. C 114 z 11.11.1971, str. 40.
[2] Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85.
[3] Dz.U. L 255 z 28.10.1968, str. 23.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa wymogi dotyczące policji sanitarnej w handlu wewnątrzwspólnotowym produktami mięsnymi.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy, w razie potrzeby, stosowane będą definicje zawarte w art. 2 dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów sanitarnych w wewnątrzwspólnotowym handlu świeżym mięsem ([1]), zmienionej dyrektywą 78/54/EWG ([2]), oraz w art. 2 dyrektywy 77/99/EWG.

Produkty, które zostały poddane naturalnej fermentacji i dojrzewaniu przez dłuższy okres, są uważane za takie, które zostały poddane całkowitej przeróbce, dopóki Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji, nie dokona zmiany ograniczeń podanych w rozdziale V pkt 27 lit. b) załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG.

Artykuł 3

Każde Państwo Członkowskie zapewni, że produkty mięsne przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego przygotowywane są:

— ze świeżego mięsa, zgodnie z definicją art. 1 dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych w wewnątrzwspólnotowym handlu świeżym mięsem ([3]), ostatnio zmienionej dyrektywą 75/379/EWG ([4]), spełniającego wymogi sanitarne zawarte w art. 3 i 4 dyrektywy 72/461/EWG,

— ze świeżego mięsa, zgodnie z definicją art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów sanitarnych i kontroli weterynaryjnej w imporcie bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich ([5]), ostatnio zmienionej dyrektywą 77/98/EWG ([6]), a także spełniającego wymogi sanitarne, zawarte w dyrektywie 72/462/EWG.

Artykuł 4

1. W drodze derogacji od przepisów art. 3 tiret pierwszy oraz z zastrzeżeniem zastosowania ust. 2 mogą zostać przeznaczone na handel wewnątrzwspólnotowy produkty mięsne, które w całości lub w części zostały przygotowane ze świeżego mięsa, zdefiniowanego w art. 1 dyrektywy 64/433/EWG oraz spełniającego wymogi ustanowione w art. 5a dyrektywy 72/461/EWG, jeżeli dodatkowo zostały one poddane jednemu z niżej przytoczonych sposobów obróbki:

a) obróbce termicznej w hermetycznie zamkniętych zbiornikach, przy wartościach Fc 3,00 lub wyższych;

b) jeżeli świeże mięso zostało pozyskane ze zwierząt niepochodzących z zakażonego gospodarstwa objętego środkami zakazu, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 64/432/EWG:

   i) obróbka termiczna odmienna od tej, która wyszczególniona została w lit. a), podczas której temperatura wewnętrzna podniesiona została przynajmniej do 70°C, lub

   ii) obróbka obejmująca naturalną fermentację i dojrzewanie trwające nie krócej niż dziewięć miesięcy dla szynek z kością lub bez kości o wadze nie mniejszej niż 5,5 kg, wykazujących następujące cechy:

      — wartość a_w nieprzekraczająca 0,93,

      — wartość pH nieprzekraczająca 6.

2. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że:

a) świeże mięso, o którym mowa w ust. 1, było:

   i) przewożone i przechowywane oddzielnie albo w innym czasie niż świeże mięso, o którym mowa w art. 3,

   ii) wykorzystane w taki sposób, aby uniknąć użycia go w produktach mięsnych przeznaczonych do handlu wewnątrzwspólnotowego, innych niż te wymienione w ust. 1;

b) świadectwo zdrowia określone w rozdziale VIII załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG, bez uszczerbku dla przypisu5 tego świadectwa, zawiera następujące słowa w ramach nagłówka „Charakter produktów" - poddane obróbce zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 80/215/EWG.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty mięsne, które nie spełniają wymagań art. 3 i 4, nie otrzymają znaków zdrowia określonych w rozdziale VII załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG.

([1]) Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24.
([2]) Dz.U. L 16 z 20.1.1978, str. 22.
([3]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.
([4]) Dz.U. L 172 z 3.7.1975, str. 17.
([5]) Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28.
([6]) Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 81.

2. Kraj docelowy może zabronić wprowadzenia produktów mięsnych do obrotu na swoim obszarze, jeżeli ustalono, że nie zastosowano się do art. 3 i 4.

3. W takim przypadku, na prośbę nadawcy lub jego przedstawiciela, kraj docelowy musi zatwierdzić zwrot całej wysłanej partii produktów mięsnych, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne z założeniami sanitarnymi.

4. Właściwy organ kraju docelowego może zażądać zniszczenia przesłanej partii na koszt nadawcy, odbiorcy lub ich przedstawiciela bez odszkodowania ze strony państwa, jeżeli wprowadzenie do obrotu jest zabronione na mocy ust. 2 oraz jeżeli kraj eksportujący lub kraj tranzytu, co również może się zdarzyć, nie zatwierdzą zwrotu przesłanej partii towaru.

5. Decyzje podjęte przez właściwy organ zgodnie z ust. 2, 3 i 4, muszą zostać przekazane nadawcy lub jego przedstawicielowi wraz z podaniem ich przyczyn. Na prośbę nadawcy lub jego przedstawiciela decyzje te oraz założenia, na podstawie których zostały one podjęte, muszą zostać im niezwłocznie przekazane w formie pisemnej, z wykazaniem środków odwoławczych przewidzianych w obecnym ustawodawstwie, ich formy oraz terminów, w którym są dostępne. Decyzje te muszą również zostać przekazane właściwemu organowi centralnemu kraju eksportującego.

Artykuł 6

1. Niniejsza dyrektywa nie dotyczy środków odwoławczych, przewidzianych w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich, przeciw decyzjom właściwych organów, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

2. W przypadku produktów mięsnych, które na mocy art. 3 i 4 mogą nie zostać wprowadzone do obrotu, każde Państwo Członkowskie przyzna nadawcom prawo do uzyskania opinii ze strony eksperta weterynarii.

Każde Państwo Członkowskie zapewni, że zanim właściwe organy podejmą jakiekolwiek inne środki, takie jak np. zniszczenie produktów mięsnych, ekspert weterynarii będzie miał możliwość ustalenia, czy wypełniono warunki zawarte w art. 3 i 4.

Ekspert weterynarii musi mieć obywatelstwo Państwa Członkowskiego innego niż kraj eksportujący lub kraj docelowy.

Działając na wniosek Państw Członkowskich, Komisja opracowuje listę ekspertów weterynarii, którym można będzie polecić wydanie takich opinii. Po konsultacjach z Państwami Członkowskimi Komisja określi ogólne zasady, które będą stosowane, w szczególności, w sprawie procedury opracowywania tych opinii.

Artykuł 7

1. W obliczu groźby rozprzestrzenienia się chorób zwierzęcych przez wprowadzenie na jego obszar produktów mięsnych z innego Państwa Członkowskiego dane Państwo Członkowskie może podjąć następujące środki:

a) w przypadku wybuchu klasycznej pryszczycy, klasycznej świńskiej gorączki lub choroby Teschena w innym Państwie Członkowskim wprowadzenie produktów przygotowanych z mięsa zwierząt podatnych na te choroby, a innych niż te produkty, które zostały poddane jednej z obróbek, o jakich mowa w art. 4 ust. 1, może zostać tymczasowo zabronione lub ograniczone dla tych części obszaru Państwa Członkowskiego, na których pojawiła się choroba;

b) jeżeli choroba epizootyczna szeroko się rozprzestrzeniła lub jeżeli nastąpił wybuch innej poważnej zakaźnej czy zaraźliwej choroby zwierzęcej, wówczas wprowadzenie produktów przygotowanych z mięsa zwierząt podatnych na te choroby z całego obszaru tego Państwa może zostać tymczasowo zabronione lub ograniczone.

2. Każde Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadomić inne Państwa Członkowskie oraz Komisję o wybuchu na jego obszarze jakiejkolwiek choroby, o której mowa w ust. 1, jak również o środkach podjętych w celu jej zwalczenia. Musi je również bezzwłocznie powiadomić o zaniku choroby.

3. Informacje o środkach podjętych przez Państwo Członkowskie w myśl ust. 1 oraz o ich uchyleniu muszą zostać bezzwłocznie przekazane innym Państwom Członkowskim i Komisji, wraz z uzasadnieniem podjętych działań.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 8 może zapaść decyzja, że środki te powinny zostać zmienione, głównie w celu zapewnienia koordynacji ze środkami przyjętymi przez inne Państwa Członkowskie, albo też zniesione.

4. Jeżeli wyniknie sytuacja, o której mowa w ust. 1, i jeżeli konieczne okaże się zastosowanie przez Państwa Członkowskie środków podjętych zgodnie z przytoczonym punktem, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanymi zgodnie z ust. 3, wówczas zgodnie z procedurą wyszczególnioną w art. 8 przyjęte zostaną odpowiednie przepisy.

5. Opracowując zmiany, o których mowa w ust. 3 akapit drugi, lub przepisy, o których mowa w ust. 4, zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o przystosowaniu ich w świetle omawianej choroby, przerobów, którym zostały poddane produkty, o których mowa, dnia, w którym otrzymano wykorzystane mięso, oraz okresu przerobowego.

Artykuł 8

1. Tam gdzie ma być zastosowana procedura określona w tym artykule, przewodniczący z własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela Państwa Członkowskiego przedstawi sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (dalej zwanego Komitetem), ustanowionego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważone w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda swoją opinię na temat tych środków w ciągu dwóch dni. Opinia jest wydawana większością 41 głosów.

4. Jeżeli środki te są zgodne z opinią Komitetu, Komisja przyjmie je i niezwłocznie zastosuje. Jeżeli zaś nie są one zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli żadna opinia nie zostanie wydana - wówczas Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję środków, które należy podjąć. Rada przyjmie środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjmie środków w ciągu 15 dni od daty przedłożenia wniosku, wówczas Komisja przyjmie proponowane środki i niezwłocznie je zastosuje, pod warunkiem że Rada nie głosowała przeciwko nim zwykłą większością głosów.

Artykuł 9

Artykuł 8 stosuje się do dnia 21 czerwca 1981 r.

Artykuł 10

Działając jednomyślnie na wniosek Komisji, Rada podejmie, przed 1 lipca 1980 r., decyzje w sprawie dołączenia do niniejszej dyrektywy przepisów dotyczących gorączki świńskiej, z uwzględnieniem pewnych produktów w świetle rozwiązań przyjętych w sprawie handlu wewnątrzwspólnotowego świeżym mięsem wieprzowym.

Artykuł 11

1. Rada, działając na wniosek Komisji, określa wymogi sanitarne stosowane w handlu wewnątrzwspólnotowym świeżym mięsem drobiowym, jak również przy imporcie tego mięsa drobiowego z państw trzecich.

2. Do czasu wejścia w życie przepisów Wspólnoty wymienionych w ust. 1 stosuje się krajowe przepisy sanitarne, dotyczące przywozu produktów mięsnych przygotowywanych w całości lub w części ze świeżego mięsa drobiowego, jeżeli są one zgodne z ogólnymi postanowieniami Traktatu.

Artykuł 12

Do czasu wprowadzenia w życie dyrektyw Wspólnoty w zakresie policji sanitarnej dotyczących przywozu produktów mięsnych z państw trzecich, innych niż te wymienione w art. 11 ust. 2, przepisy krajowe stosowane przy imporcie tych produktów nie będą bardziej korzystne od tych, które wynikają z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki niezbędne do wykonania:

— art. 3 tiret drugi, z datą wymienioną w art. 32 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 72/462/EWG,

— innych przepisów niniejszej dyrektywy, nie później niż do 31 grudnia 1980 r.

i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący